

življenja. Življenje je v resnici samo material umetnosti. Čim višja je umetnost, tem dalje je od vsakdanje, konkretne resničnosti. Umetnost je poseben svet, v katerem se življenje zrcali v svoji najčistejši, dematerializirani podobi. Tako umetnost deluje in vpliva na nas estetično; in le po čarovni moči lepote more dvigati v nas tudi etičnega, socialnega in religioznega duha, skratka voditi naše življenje. »Lepota je ethos umetnine«, pravi Anton Vodnik (»Pesem in ti«, DS 1924, 32).

Iz tega vidimo, da je snov, zgodba, motiv ali vnanje dejanje v umetnosti zares nekaj drugega. Prava življenjska vsebina njena pa se nam razodeva iz človečnosti posameznega umetniškega dela, iz občutja in idejnega poudarka ter zlasti iz oblikovnih sredstev, s katerimi skuša umetnik v nas obuditi iluzijo življenja. To dvoje, vsebinska komponenta in lepota oblike se v sleherni umetnini združuje v simbol človeške bitnosti. Ta simbolni pomen je tisti, v čemer se je vsaka sodobnost, to se pravi: vsako enkratno resnično življenje najiskreneje razodelo in se v njem in po njem ohranilo za vse čase. Umetnost, ki je tako zelo »sodobna«, da ne more pretresti človeških duš v vsaki dobi, pa zaradi svoje personalistične subjektivnosti pogreša prav tistega, kar je za vsako veliko umetniško delo bistveno: občečloveške pomembnosti in veljavnosti.

VIDA TAUFER

MAGDALENA

(Srečanje z Jezusom)

I

Večer šepeče rahlo, kakor Bog,
in vsepovsod je v zraku mesečina;
spet tiho je zasanjal oljčni log,
le mene trga divja bolečina.

O, kam bi svojo trudno glavo dala,
tako je čudno velik čut srca;
že tisočkrat sem ga ljudem razdala,
a le še vedno v meni trepeti.

Kot ogenj lije čez prostore sanj,
drobi me, tare, pije moje sile.
Ne najdem cilja, polna sem spoznanj,
vse sence greha so me poljubile.